

Justīne Kļava

Dāmas

2014

Darbojas:

Marija (66)

Staņislava (42) – Marijas meita

Kitija (17) – Staņislavas meita

Liels dzīvoklis pirmskara mājā. Pusnakts. Virtuvē ruļļos satītu galvu, ģērbusies halātā MARIJA (66) stāv pie plīts. Pārmaiņus viņa skatās uz trumuli, uz pulksteni un uz durvīm. Pirms tējkanna sāk svilpot, Marija nogriež gāzi un ielej ūdeni kafijas krūzē. Paņēmusi to, viņa uzmanīgiem soļiem iet pie virtuves skapīša, bet pa ceļam aizķeras aiz beņķa. Tas trāpa pa spaini, kurā stāv dažādi toveri, un rada skaļu troksni. Marija velk malā beņķi, bet ar kāju atkal trāpa pa spaini. Tas rada vēl skaļāku troksni. Paklausījies vai neviens nenāk, viņa ļoti klusi cenšas atvērt virtuves skapīti, un, kad tas ir izdevies, izņem cigaretes, sērkokociņus, un uz pirkstgaliem iet pie loga, bet iekāpj kaķa ēdamtraukos, kas norīb pa visu virtuvi. Dzirdami tuvojamies steidzīgi soļi. Cigaretes un sērkokociņus viņa noslēpj halāta kabatā. Atveras durvis un tajās arī ruļļos satītu galvu un arī halātā stāv STAŅISLAVA (42).

STAŅISLAVA. Nemaz nedomā iekšā pīpēt.

MARIJA. Es to spindzeli vairāk nevaru izturēt. Jau kurā stunda.

Staņislava iet pie gāzes plīts, pakrata trumuli. Tajā tik pat kā nav ūdens. Viņa iet pie izlietnes. Runājot Marija jau ir piesteigusies klāt un ņem tējkannu Staņislavai no rokām. Staņislava to nedod.

MARIJA. Negaidi to skuķi, meitiņ. Atkal rīt visu dienu neizgulējiesies, sāpošu galvu staigāsi, kamēr tā te nevar laikā mājās atvilkties. Saulīte mana baltā, ja tu no uztraukumiem nevari aizmigt, es tev varu iedot miega zāles, ceturto daļu, negribi?

Staņislava neatbild, bet Marija aizvien mēģina iegūt tējkannu.

MARIJA. Kādu tējiņu tev, bērniņ, uztaisīt?

Staņislava cenšas ieliet ūdeni, bet Marija rauj no rokām trumuli.

MARIJA. Nekas, nekas, dod man. Es palīdzēšu.

STAŅISLAVA. Es pati varu!

MARIJA. Ej sēdi, es uztaisīšu.

Abas brīdi cīkstas ap tējkannu, tad Staņislava to izrauj.

STAŅISLAVA. Es pati varu!

MARIJA. Vai kādi mēs iedomīgi, ka neko pat pateikt nevar! Nevajag jau tik lepnai būt. Citreiz var ļaut arī otram kaut ko izdarīt.

STAŅISLAVA. Mammu, ej gulēt.

MARIJA. Negribi klāt bulciņu? Ļoti garšīga, ar tādu saldu zaptīti. Šodien stūra veikalā nopirku.

STAŅISLAVA. Ej gulēt!

MARIJA. Tu ļoti labi zini, ka es nevarēšu aizmigt, kamēr Kitija nebūs paēdusi. Bērns staigā caurām dienām neēdis. Tikai kauli un āda. Šodien sacepu tādas garšīgas kotletītes. Varbūt tomēr vienu gabaliņu?

STAŅISLAVA. Lūdzu, nesāc ar savām kotletēm.

MARIJA. Tāda cauraugusi cūciņa, tik garšīga. Varu piecept kartupelišus.

STAŅISLAVA. Mammu man ir kuņģa čūla! Nu, cik var teikt, ka es ceptu neēdīšu?

MARIJA. Nu, es daudz eļļas neliešu. Čū-ču tikai. Tik, cik pasildīt. Mmm, pilnīgi mutē kūst.

STAŅISLAVA. Ir pus viens naktī es neēdīšu kotletes! Tu gribi, lai es nomirstu?

MARIJA. Nu, nevajag jau tāpēc uzreiz pacelt balsi! Es tikai piedāvāju. Un kāpēc tu teici, ka pagaišnedēļ bijī *Lido* un pusdienās ēdi kotletes? Tur jau nu nav tik garšīgas kā manējās.

Staņislava klusējot ielej tēju, paņem krūzi un iet uz istabu, bet Marija metas palīdzēt.

MARIJA. Dod, es aiznesīšu.

Staņislava krūzi nedod, bet raujot Marija to nomet. Karstā tēja izlīst un trāpa Staņislavai uz rokām.

STAŅISLAVA. Kāpēc tev viss vienmēr jārauj no rokām? Bez tavas atļaujas te pat nakts melnumā nevienam kastrolim nevar pieskarties!

MARIJA. Vot tā ir, ka pats mēģina kaut ko darīt! Vienmēr labāk iedot mātei. Nāc, nāc, noskalosim zem krāna ūdens.

Marija aiz rokas ved Staņislavu pie izlietnes, bet viņa izraujas.

STAŅISLAVA. Mammu, nu, man sāp, nu!

MARIJA. Nekas, nekas. Tūlīt mammīte visu izdarīs. Mans eņģelītis, nu, kā mēs šitā? Tūlīt es tev uztaisīšu citu tējiņu.

Nokludz ārdurvis. Priekšnamā ienāk KITIJA (17) – krūšturī un treniņbiksēs. Vienā rokā viņai ir atvērta Cēsu light pudele. Viņa velk nost botas un taisās iet uz savu istabu.

KITIJA. Čau! Ir kaut kas paēst?

STAŅISLAVA. Panāc šurp! (*Kitija iet tālāk, bet Staņislava saķer viņu aiz rokas un ievelk virtuvē.*)

STAŅISLAVA. Kur tava augšiņa?

KITIJA. Nav.

STAŅISLAVA. Ko nozīmē – nav?

KITIJA. Saplīsa.

MARIJA. Dod, es salāpīšu.

KITIJA. Es viņu izmetu.

MARIJA. Tik labu krekliņu izmest! Tas nav kaut kāds no tirgus. Es viņu brendu veikalā pirku.

STAŅISLAVA. Mammu, nejaucies!

KITIJA. Nu, man ir citi krekliņi, nu.

MARIJA. Kurā vietā tu viņu izmeti? Es aiziešu pakaļ.

STAŅISLAVA. (*Marijai.*) Nomierinies.

KITIJA. Es tak neatceros.

MARIJA. Es viņai no penzijas nopērku tādu štāti, šī ņem un izmet un staigā pusplika kā ielasmeita. Brīnums, ka vēl bikses kājās.

STAŅISLAVA. (*Kitijai.*) Ko tu tur dzer?

KITIJA. Alu. Neredzi?

STAŅISLAVA. Dod šurp.

KITIJA. Aizej uz nočņiku un nopērc sev citu.

MARIJA. Meitiņ, man ir pus pudele konjaka sekcijā, ja tev miedziņam gribas.

STAŅISLAVA. Nē, man negribas.

KITIJA. Man gribās.

MARIJA. Tev nepienākas. Dzer savu sūdu. Zini, ka tagad veikalos tikai samagonku pārdod? Aidis Tomsons pa Latvijas pirmo stāstīja. Jā, jā. Es arī vēl šo to zinu, kas pasaulē notiek.

STAŅISLAVA. (*Kitijai.*) Kur tu biji?

KITIJA. Dirsā. (*Skaļi atraugājas.*)

MARIJA. (*Kitijai.*) Tā, nu, sākumā jāpaēd. Ko tev dot uz ēšanu - ir kotletītes ar kartupelišiem, ir tāda garšīga bulciņa klāt.

KITIJA. Kotletes ar bulciņu.

Marija sāk enerģiski rosīties pie plīts.

STAŅISLAVA. (*Kitijai.*) Kāpēc tev telefons izslēgts? Tā bez nerviem var palikt.

KITIJA. Lai tu no manis atšūtos. Paldies Dievam, ka omei nav mobilais, citādāk te varētu nošauties.

MARIJA. Tev mātes laikam nemaz nav žēl, ka tu šitā uzvedies. Viņa nevar aiziet gulēt, kamēr tu neesi mājās.

KITIJA. Viņa nevar aiziet gulēt, tāpēc, ka tu te tupi caurām naktīm.

MARIJA. Es te tupu tāpēc, ka tu caurām naktīm vazājies apkārt ar Dievs vien zina ko!

STAŅISLAVA. Mammu, nebļau`. Kā ne kā, ir nakts.

MARIJA. Es nepatiesību runāju?

KITIJA. Cik var teikt, ka man viss ir kārtībā?

MARIJA. Un kā mēs to varam zināt?

KITIJA. Jums tas vienkārši jāzina un viss.

MARIJA. Kad tev būs pašai savi bērni, tad tu redzēsi.

KITIJA. Man nebūs bērni.

MARIJA. Egoiste tāpat kā tavs tēvs.

STAŅISLAVA. (*Marijai.*) Atkal tu sāksi?

MARIJA. Toreiz mums vēl nebija ne dušas ne kā. Ūdens no kāpņu telpas jānes. Es viņam prasu...

KITIJA. Om, nu, kāpēc tu visu čakarē?

MARIJA. ... lai ienes ūdeni, no kāpņu telpas – viņš tik atbild – *tuliņ, tuliņ*, un tik sēž tālāk pie savām grāmatām. Tāpat arī tu. Tev māte saka, lai tu nāc laicīgi mājās, tu tikai – *tuliņ, tuliņ*. Tā tas *tuliņ, tuliņ*, kamēr jau viens naktī ir klāt. Tu laikam savu māti nemaz nemīli, tāpat kā tavs tēvs.

STAŅISLAVA. Mammu, cep savas kotletes un nemuldi tik daudz.

KITIJA. Tas, ka es viņu mīlu, nenozīmē, ka man jāizpilda visas viņas debīlās iegribas.

STAŅISLAVA. Ja tu negribi izpildīt manas debīlās iegribas, ej dzīvot pie tēva.

KITIJA. Oi, nu šitā ir tāda demagoģija, tāda demagoģija!

MARIJA. Kas tas ir – demagoģija?

STAŅISLAVA. Mammu, nejaucies.

MARIJA. Kā – nejaucies? Mēs tomēr esam mājinieki, mēs varam visu arī pārrunāt. Es tomēr esmu vecmāmiņa, kā ne kā. Jūs esat mana miesa un asinis.

KITIJA. Tu ļoti labi zini, ka es nevaru iet dzīvot pie tēta.

MARIJA. Pareizi, kam tu tur esi vajadzīga.

STAŅISLAVA. Mammu, nu, tu vispār saproti, ko tu runā? Protams, ka viņa viņam ir vajadzīga. Jānis vienkārši ir ļoti aizņemts cilvēks.

MARIJA. Pizdorītis viņš ir, lūk, kas viņš ir.

KITIJA. Om, nu, cik var teikt, lai tu tā nesaki par manu tēti? Nu, besī ārā, nu.

MARIJA. Tētis... Tētis viņai atradies. Ja viņš būtu tāds tēvs, kādam jābūt, sen jau būtu paņēmis pie sevis uz Briseli. Dzīvo viens pats četrās istabās. Atnāk tik lepns ar to savu asorti kasti tik lielu kā sekcija, pats pusi noēd. Kas mēs kādi nabagi, ka nevaram sev konfektes nopirkt?

KITIJA. Ne tev vienīgajai ir tiesības visus piebarot līdz bezsamaņai.

STAŅISLAVA. Netaisiet nakts vidū skandālu. Rīt kā nekā darba diena, agri jāceļas.

KITIJA. Nu, tad, ko tu te sēdi? Ej, fucking, gulēt un ļau` man paēst!

STAŅISLAVA. Es neiešu gulēt, kamēr tu man nepateiksi, kur tu biji.

KITIJA. Nekur es nebiju. Ārā es biju.

MARIJA. Dzēra. Kur ta citur viņa varēja būt.

STAŅISLAVA. Tu gribi, lai tevi atkal policija savāc, ko?

KITIJA. Man reāli vienalga.

STAŅISLAVA. Vienalga? Ļoti labi. Tad man arī būs vienalga. Un nākamreiz es tevi atstāšu izolatorā, saprati?

KITIJA. Ideāli. Nebūs jau trakāk kā mājās.

MARIJA. Ja es ar savu māti būtu tā runājusi, viņa man ar pagali pa kupri sadotu.

STAŅISLAVA. Tev omi laikam nemaz nav žēl, vecu cilvēku. Viņa jau divas stundas sēž pie loga, gaida tevi.

KITIJA. Nu, tad negaidiet! Man vairs nav spēka par šito runāt. Tur drīz tās kotletes?

STAŅISLAVA. Mums laicīgi aiziet gulēt, lai pēc tam nakts vidū būtu jāceļas un uz policiju jābrauc tev pakaļ? Atkal šito kaunu piedzīvot? Sodus maksāt? Kas tas ir ar tevi, ka tu nesaproti?

KITIJA. Nē, tu nesaproti – ĻAU MAN DZĪVOT!

MARIJA. Es tikko tādu smagu filmu noskatījos. Ko tik ar tādām jaunām meitenēm visādi slikti cilvēki nedara... Ja Kitijas vēl nav mājās, tādas melnas domas galvā nāk.

STAŅISLAVA. (*Marijai.*) Nu, kāpēc tu viņu baidi? Pēc tam atkal murgi rādīsies.

MARIJA. Kā tad. Ja rādīsies, tad no dzeršanas. Viss organisms nospirtots. Sievietes par vīriešiem daudz ātrāk nodzeras.

KITIJA. Kāpēc nevar vienkārši iedot man tās kotletes un viss? Kur ir problēma?

MARIJA. (*Staņislavai.*) Manā laikā tā neviens nedzēra.

STAŅISLAVA. Jā, protams.

MARIJA. Goda vārds. Alkoholu tikai no diviem dienā varēja nopirkt. Un pa naktīm šitā arī neviens nevazājās. Tur ielas galā sēdēja milicis un visus, kas bija zem šito, paņēma uz atskurbtūvi un beigta balle. Tā, viss, pietiek. Aukstu sadziersies, atkal kakls sāpēs.

Marija grib noņemt Kitijai alus pudeli, bet Kitija atkāpjas un ar žestiem rāda, ka tūlīt izdzers līdz galam.

MARIJA. Vai ta vēl pa maz esi izdzērusi? (*Paošņā viņas matus.*) Pārpīpējusies arī. Nāc, es tev labāk kompotiņu ieliešu. (*Staņislavai.*) Tu paskaties – tava meita būs alkoholiķe, tāpat kā mana māte. Dod šurp to draņķi!

STAŅISLAVA. Mammu, tas ir bezjēdzīgi. Viņa aizies un nopirks citu.

Kitija vēl dzer, bet Marija rauj ārā pudeli. Kaut arī Kitija pretojas, Marija to izrauj, un cīkstēšanās rezultātā Kitijai no treniņbiksēm izkrīt pistole.

MARIJA. Mammiņ, mīļā!

Marija grib pacelt pistoli, bet Kitija to aši paņem pirmā un tur rokā.

STAŅISLAVA. Vai tas ir šaujāmierocis?

KITIJA. Nē, bļa. Zīmulis.

STAŅISLAVA. Kur tu to ņēmi?

MARIJA. Par tavu naudu noteikti nopirkusi. Es tev teicu, ka tu viņai pārāk daudz kabatas naudas dod. Un tu man vēl muti bāzi ciet. Tagad paskaties, paskaties, kas te notiekas!

STAŅISLAVA. (*Kitijai.*) Es ar tevi runāju. Kur tu ņēmi ieroci?

KITIJA. No Kristiāna. Viņu menti savāca.

MARIJA. Paldies, Dievam.

STAŅISLAVA. Un ko viņš izdarīja?

KITIJA. Viņš iešāva vienam vīrietim.

STAŅISLAVA. Viņš sašāva cilvēku?

MARIJA. Un ko tu brīnies? Jau no sākta gala bija skaidrs, ka nekas labs tur nevar būt. Staigā tajās savās biksēs bez staklas kā apdirsiēs.

STAŅISLAVA. Kas notika ar to cilvēku?

KITIJA. Om, man tā liekas, ka es par taviem draugiem neko nesaku, kaut arī Veltai ir pamperi.

MARIJA. Veltai ir insults. Tomātus arī uzgriezt?

KITIJA. Ar krējumu.

MARIJA. Sālīti arī drusciņ vajag.

STAŅISLAVA. Kitij, kas notika ar to cilvēku?

KITIJA. Nekas. Viņš mentus izsauca.

STAŅISLAVA. Jūs izsaucāt ātro palīdzību?

KITIJA. Nu, tā ir gāzene. (*Pavicina pistoli.*) Ja grib īstās lodes ielikt, vajag izvīlēt lielāku caurumu.

STAŅISLAVA. Nemaz nejautāšu, kur tu esi ieguvusi šādas zināšanas.

MARIJA. Tagad pa to internetu visu ko var noskaidrot.

KITIJA. No tām piparu lodēm jau nekas nenotiek, vienkārši acīs ļoti kož, bet vismaz viņš tev vairs nepiepišīsies.

STAŅISLAVA. Kāds viņš?

KITIJA. Nu, tas kaimiņš, kurš tev uzmācās.

STAŅISLAVA. Kurš man uzmācās?

MARIJA. Maigurs? Nu, tas, no piektā dzīvokļa. Nelaiķa Zigrīdas dēls.

KITIJA. Jā. Mēs viņu iesaucām par Zefīru. Nu, tipa, Maigums. Maigurs – Maigums.

STAŅISLAVA. Jūs uz viņu šāvāt tāpēc, ka viņš man esot uzmācies?

MARIJA. Nu, iešāva un iešāva. Ko tu viņu tur pratini? Jānāk ēst ir, citādi atdzisīs.

STAŅISLAVA. Nevienš te tagad neēdīs.

MARIJA. Kā neēdīs?

STAŅISLAVA. Kitij, ej uz savu istabu. Mums būs runāšana.

MARIJA. Tu pat nezini, kad viņa pēdējo reizi ēda!

STAŅISLAVA. Kitij, ej uz savu istabu!

KITIJA. Nu, mammu, kas tev ir?

MARIJA. Ļauj cilvēkam paēst, pēc tam var attiecības skaidrot.

Staņislava paņem šķīvi ar kotletēm un triec pret sienu.

KITIJA. Tu reāli stulba paliec?

Marija noliecas, lai uzlasītu kotletes, bet Staņislava spārda tās ar kāju.

MARIJA. (*Kitijai.*) Es viņu līdz gada vecumam ar krūti baroju, un paskaties, ko viņa tagad dara?

Staņislava skatās apkārt, paķer glāzi ar kompotu un arī to sašķaida pret sienu.

MARIJA. Ar tādu mīlestību gatavoju. (*Viņa sāk raudāt.*) Tā vienmēr saka, ka pie svešiem labāk, kā pie saviem tuviniekiem. Kad es Veltai pēc insulta biešu zupu ar krējumu vārīju, viņa man tik pateicīga bija, nu, tik pateicīga, bet mājās miesīga meita ēdienu kājām mīda.

KITIJA. Omīt, nu viss ir kārtībā, beidz. Beidz raudāt.

Kitijai joprojām rokā gāzes pistole, bet viņa apskauj un mierina Mariju.

MARIJA. Nevienam es neesmu vajadzīga.

STAŅISLAVA. Mammu, piedod.

KITIJA. Omīt, tu mums esi ļoti vajadzīga.

MARIJA. Visi vēlās tikai manu nāvi.

KITIJA. Omīt, nu ko tu runā? Neraudī, labi?

STAŅISLAVA. Es tā negribēju, mamm.

MARIJA. Neko pat pateikt vairs nevar. Kā kaut kas, tā uzreiz trauki jāplēš. Visas manas keramikas vāzītes jau sadauzītas. Drīz vairs neviena šķīvja nebūs, no kā paēst.

STAŅISLAVA. Mammu, es tev nopirkšu jaunus traukus.

MARIJA. (*Kitijai.*) Nāc, nāc, iesim uz manu istabu ēst. Es tev uzlikšu jaunas kotletītes, ja? Pēc tam pie lodziņa uzpīpēsim. (*Abas iet Marijas istabas virzienā.*)

STAŅISLAVA. Kitij, paliec.

MARIJA. (*Staņislavai.*) Tu trūkumu neesi redzējuši, tāpēc var tā darīt. Tāpēc var ar ēdienu svaidīties.

KITIJA. Nu, beidz, omīt. Viss tač` ir kārtībā.

STAŅISLAVA. Kitij, es tev teicu, lai tu nāc šurp. Mēs vēl neesam beigušas.

KITIJA. Ej dirst, tu esi stulba! Paskaties, ko tu izdarīji. Ome raud.

STAŅISLAVA. Draņķe tāda, es esmu tava māte, un tu ar mani šitā nerunāsi.

Staņislava saķer Kitiju aiz rokas un velk uz savu pusi.

KITIJA. Mammu, laid!

MARIJA. Palaid bērnu!

Marija saņem Kitiju aiz otras rokas, kurā viņa tur šaujamo, un velk uz savu istabu.

STAŅISLAVA. Visiem bērni kā bērni, kas tev par vainu? Es jūs abas ienīstu, ienīstu! Es jūs ciest nevaru!

MARIJA. Ragana, laid vaļā Kitiju!

STAŅISLAVA. Tā ir mana meita, un viņa darīs to, ko es teikšu!

MARIJA. Neizmirsti, ka viņa ir arī mana mazmeita!

KITIJA. Mammu, laid! (*Viņas cīkstas.*) Man sāp!

Staņislava sagrābj Kitiju aiz matiem un velk prom, Kitija kliedz.

MARIJA. Ah, tu, mačka tāda...

Marija grib sist Staņislavai, bet Kitija nospiež gaili. Atskan šāviens. Visa virtuve dūmos. Šaujamaiss nokrīt uz grīdas. Asarojošām acīm viņas rāpo pa grīdu un klepo.

STAŅISLAVA. Visi dzīvi?

MARIJA. Meitiņas mīlās, nu kā mēs šitā? Nu, nav satiecības mājās. Kad Antons vēl bija dzīvs, vieglas viņam smiltis, mums tā štimmēja, nu tāds miers mājās.

STAŅISLAVA. Tāpēc, ka viņš vienmēr tevi klausīja.

MARIJA. Nē, nu, protams, bija savu reizi, ka pastrīdējāmie arī.

Marija pirmā pierāpo pie izlietnes, atver krānu un skalo acis.

STAŅISLAVA. Tāpēc, ka tu nekad nevari aizvērties.

MARIJA. Jā, man ir tā, ka man savu vajag pateikt. Ir tāda lieta. Nu, bet kas tur slikts? Pēc tam var visi kopā pasmieties un dzīvot tālāk. Nākat šurp, es jums palīdzēšu acis izskalot.

Kitija un Staņislava pierāpo pie krāna.

MARIJA. Tūlīt mēs visu izdarīsim. Pēc tam sakremosimies ar niveju, apēdīsim kādu bulciņu. Meitiņ, negribi? Ar tējiņu?

STAŅISLAVA. Nē, paldies.

MARIJA. Nu, apēd bulciņu.

STAŅISLAVA. Nē, paldies.

MARIJA. Nu, ka nē, ta nē. Tā, Kitija, nabaga bērniņš, tā arī nav paēdusi, tuliņ, tuliņ. (*Par grīdu.*) Nu, tagad man viss jāvāc. (*Staņislavai.*) Tāpēc tu te vari dauzīt manu keramiku, jo tev jau nekas nav jātīra.

STAŅISLAVA. Es savākšu.

MARIJA. Es savākšu, savākšu, meitiņ. Nesatraucies.

STAŅISLAVA. Es savākšu.

MARIJA. Sēdi!

Staņislava apsēžas. Marija sāk kopt virtuvi.

STAŅISLAVA. (*Kitijai.*) Tev viss kārtībā?

KITIJA. Es tevi vismaz aiz matiem neplēsu.

STAŅISLAVA. Nu, piedod, lūdzu.

MARIJA. (*No grīdas paceļ pistoli.*) Tā, to mēs noliksim šeit. (*Liek virtuves skapītī.*)
No grēka pa gabalu.

KITIJA. (*Staņislavai.*) Es tiešām nesaprotu, ko tu tā ņemies?

STAŅISLAVA. Kitij, nu, tu gribi cietumā nonākt?

MARIJA. Ēdiens pavisam atdzisis, būs vēlreiz jāsilda.

KITIJA. Es nenonākšu cietumā.

STAŅISLAVA. Tā visi saka. Sākumā sods par vandālismu. Tagad šitas. Nu, kas tālāk būs?

MARIJA. Ja kaut kas tāds atkārtosies, lai tēvs brauc uz miliciju pakaļ. Lai iesaistās audzināšanā.

KITIJA. (*Staņislavai.*) Tā nav godīgi. Tu pati teici, ka Maigurs tev uzmācās un tagad uz mani dusmojies.

STAŅISLAVA. Kad es tev kaut ko tādu esmu teikusi?

KITIJA. Nu, ne jau man. Omei.

MARIJA. Bija tāda lieta.

KITIJA. Man ome stāstīja, ka jūs vakar esot runājušas par to, kāpēc tu pēdējā laikā tik vēlu nāc mājās.

MARIJA. Un tad es prasīju vai tik tev nav kāds vīrietis parādījies, un tu teici – *Maigurs*. Nu, ko tu uz mani tā skaties? Es tak nezināju, ka viņa ies un šaus viņu nost. Kitij, vispār tā nav smuki. Es tev kaut ko izstāstu un tagad atkal viss pār manu galvu nāk. Kā parasti.

KITIJA. Mamm, nu nesatraucies, viss taču ir kārtībā.

MARIJA. Meitiņ, viņš tāpat nebija tevi pelnījis, tur nav par ko pārdzīvot.

STAŅISLAVA. Pēc tavām domām, pat Romas Pāvests nebūtu mani pelnījis.

MARIJA. Maigurs, kā lai pasaka, nu viņš jau jaunībā tāds drusku dīvains bija.

STAŅISLAVA. Protams, protams.

MARIJA. Tu domā, ka es tev meloju? Man Dagnija aptiekā stāstīja, ka viņš krājot savu urīnu burkā un katrai burkai savs vārds uzlīmēts virsū. Goda Dieva vārds! Kā es te stāvu.

KITIJA. Tu reāli gribētu satikties ar džeku, kurš dzer savas čuras?

MARIJA. Ja es viņai nedotu padomus, Dievs vien zina, ar ko tik tava māte nebūtu satikusies.

STAŅISLAVA. Droši vien, ka ne ar vienu, jo tu sūtītu manu meitu šaut viņus nost.

KITIJA. Nu, ne jau nošaut, tikai pabaidīt, lai viņš tev vairāk neuzmācās.

MARIJA. Tā, labu apetīti! (*Liek uz galda vakariņas.*)

KITIJA. Paldies. (*Apsēžas un vakariņo.*)

MARIJA. (*Staņislavai.*) Tu neko negribi?

STAŅISLAVA. Nē, paldies.

MARIJA. Ir jogurts...

STAŅISLAVA. Nē, paldies!

MARIJA. Labi, labi. Es tikai piedāvāju.

KITIJA. Es viņam sākumā teicu, lai viņš liek tevi mierā, jo tu esi precējusies ar manu tēti. Jūs vienkārši nedzīvojat kopā, jo viņš strādā vēstniecībā Beļģijā. Sākumā viņš izlikās, ka vispār nesaprot par ko ir runa, bet pēc tam teica - nevar būt, ka jūs esat kopā, jo jūs taču izšķīrāties jau pirms desmit gadiem.

STAŅISLAVA. Interesanti, kā viņš to varētu zināt...

MARIJA. Es vēl ar viņa nelaiķa māti par to runāju, kad Kitijas tēvs te gaudodams zem mūsu logiem tupēja.

STAŅISLAVA. Nu, protams, ka tu runāji.

KITIJA. Un tad Kristiāns viņam vienreiz iesita, bet pēc tam turēja, lai es šauju. Bet, kad atbrauca policija, Kristiāns pateica, ka tas bija viņš, kas šāva.

STAŅISLAVA. Tātad tu šāvi?

KITIJA. Nu, tas nekas nav! Tā ir gāzene. Mums tagad kaut kas notika?

MARIJA. Drusku rīkli skrāpē.

STAŅISLAVA. Un, ja nebūtu gāzene?

KITIJA. Nu, tad nebūtu.

STAŅISLAVA. Tu būtu nogalinājusi cilvēku!

KITIJA. Viņš tev uzmācās!

Staņislava sāk skaļi smieties.

KITIJA. Kas tev ir?

STAŅISLAVA. Sviests kaut kāds. Man būs jādzer korvalols.

MARIJA. Tuliņ, tuliņ. Uzpidžināšu uz cukura, ja?

KITIJA. Viņai ir kuņģa čūla, om. Viņai nedrīkst cukuru.

STAŅISLAVA. Lai tā čūla iet dirst. (*Smejas arvien skaļāk.*)

KITIJA. Mammu, tev viss labi?

Marija sniedz Staņislavai karoti ar cukuru un korvalolu, kā mazulim, kurš pats nav spējīgs paēst. Staņislava labprātīga to norij.

KITIJA. Nu, ko tu tagad smeijies? Varbūt viņš kaut kāds maniaks ir.

MARIJA. Jā, jā. Viņš pēc tāda izskatās.

KITIJA. Viņš nemēģināja tevi ievilkt dzīvoklī, iebērt kaut ko glāzē?

MARIJA. *Sasisto lukturu ielās* bija viena tāda sērija.

STAŅISLAVA. Es ar viņu pat runājusi neesmu.

Mirkļis klusuma, tad arī Marija sāk smieties.

STAŅISLAVA. (*Marijai.*) Tu man prasīji, kāpēc es nenāku mājās... Vai tikai man nav parādījies vīrietis... Cik gan ticami ir tas? Kad es nācu no darba, Maigurs veda suni ārā. Pirmais, kas ienāca prātā. (*Marija smejas vēl skaļāk.*)

MARIJA. Nē, man patīk vispār! Vai nav smieklīgi? (*Abas smejas kā nenormālas. Kitijs ar neizpratni skatās viņās.*)

KITIJA. Mammu, kāpēc tu tā teici?

MARIJA. Ar Maiguru!

STAŅISLAVA. Vai ne?

MARIJA. Un es šitā uzķeros, padomā tikai!

STAŅISLAVA. Kur kaut ko tik stulbu vispār var izdomāt?

MARIJA. Un es vēl sākumā domāju – ar Maiguru? Jūs taču vispār neesat pazīstami. Nu, cik tur kaimiņu būšana – *labdien un sveiki*. Bet, nu, labi. Varbūt kaut kā viens otrā ieskatījušies? Bet kā tad es to būtu palaidusi garām?

STAŅISLAVA. Vai ne?

MARIJA. Ārprāts, tu nu gan esi viena! Tāda viltņiece! Atsitusies manā mātē. Bet vispār, ja tā padomā, viņš ir diezgan zolīds vīrietis.

KITIJA. Viņš ir lohs.

MARIJA. Nu, lohs, ne lohs, bet tomēr pianists. Viņš pasniedz klavieres 6. vidusskolā.

STAŅISLAVA. Kaut kāds trakums...

MARIJA. Bet vispār man jau likās aizdomīgi. Viņš uz tevi varētu būt uzmetis aci.

STAŅISLAVA. Mammu, nefantazē.

MARIJA. Jā, jā. Tā varētu būt. Tikai es nekad neesmu viņu redzējusi ar kādas sievietes kopā. Tas, protams, tā aizdomīgi.

STAŅISLAVA. Viņš ir homoseksuāls.

MARIJA. Kāds? Nu, bet pieklājīgs. Kad es nācu no tirgus ar produktiem, viņš man durvis paturēja un *labdien, un tā. Kā jūsu meitai?*

STAŅISLAVA. Mammu!

MARIJA. Nu, labi, tā viņš neteica, bet, visā visumā tādu labu iespaidu atstāja. Nu, labi. Izsmējušās esam. Kitija paēdusi, vēl uzlikt?

KITIJA. (*Noraidoši papurina galvu.*) Paldies.

MARIJA. Nu, tad var beidzot doties pie miera. Tā, traukus rīt no rīta nomazgāšu. (*Staņislavai.*) Paklausies, es to tavu balto halātu izpletēju un pakarināju uz skapja. Varēsi rīt uz darbu vilkt.

KITIJA. (*Staņislavai.*) Tu pēc darba nenāc mājās, jo tu ej uz to dzīvokli, vai ne?

Staņislava un Marija saskatās.

MARIJA. Uz kādu dzīvokli?

STAŅISLAVA. Kitij, rīt parunāsim.

KITIJA. Tu teici, ka tu viņu pārdoši.

MARIJA. Tu gribi dzīvot citur?

STAŅISLAVA. Mammu, tu zini, ka es gribu.

MARIJA. Tev taču nekas nav jādara. Vešīna samazgāta, vakariņas uzklātas... Kitucītis arī pie vietas. Pieskatīts un paēdis, vai ne? Garšīgas kotletītes?

Kitija apstiprinoši māj ar galvu.

MARIJA. (*Staņislavai.*) Te tu tomēr esi uzaugusi. Atceros, kā mana mamma ar tevi vienmēr tur zem kastaņa sēdēja. Vienreiz, tie gan bij` pigori, viņa tak sev degunu pārsita! Jūs tur tā smuki sēdējāt, un pēkšņi tāds gāziens sākās! Viņa tā pārbijās, ka tevi samērcēs un tu saslīmsi, un kā skrēja, tā aiz tiem pirmajiem trīs pakāpieniem aizķērās, kā likās gar zemi. Es tā smējos.

KITIJA. (*Staņislavai.*) Tu apsolīji, ka mēs nepārvāksimies.

STAŅISLAVA. Mēs tagad par to nerunāsim. Visi ir saguruši.

MARIJA. Rīts gudrāks par vakaru.

KITIJA. Es tur nedzīvošu.

STAŅISLAVA. Kitij, nu, tu taču redzi, ka tas tā vairs nevar turpināties.

MARIJA. Kas nevar turpināties?

STAŅISLAVA. Es ļoti daudz par to esmu domājusi un visu laiku atliku uz vēlāku, bet pēc šīs nakts notikumiem man ir skaidrs, ka mēs vairs nevaram dzīvot kopā.

MARIJA. Meitiņ, ko tu runā?

STAŅISLAVA. Mums ar Kitiju jāiet dzīvot atsevišķi.

KITIJA. Es tev jau teicu, ka neiešu uz tām stulbajām bloka mājām!

STAŅISLAVA. Kitij, pagaidi! Tā uzreiz jau tas nenotiks.

MARIJA. Uz kādām bloka mājām?

STAŅISLAVA. Es esmu atradusi ļoti foršu divistabu dzīvokli Dreiliņos.

MARIJA. Dreiliņos?

KITIJA. Es tur nedzīvošu.

STAŅISLAVA. Bet tu tur pat neesi bijusi. Tur blakus ir ezers un mežs. Tur ir tik jauki un mājīgi. Tu atnāksi, apskatīties un tev uzreiz iepatiksies.

KITIJA. Es tur nedzīvošu.

STAŅISLAVA. Nu, paskatieties, kas te notiek! Nu, nevaram mēs trijatā sadzīvot. Mums ar Kitiju varbūt būs vieglāk.

KITIJA. Es palieku šeit.

STAŅISLAVA. Tas taču nav tālu. Cik te ko ar autobusu aizbraukt? Iesim ciemos. Ome atbrauks, aiziesim uz mežu pastaigāt. Nu, Kitij? Padomājiet pašas, tā taču būs daudz labāk.

MARIJA. Piedod, bet man liekas, ka tu nesaproti, ko tu runā.

STAŅISLAVA. Es nesaprotu?

MARIJA. Kāpēc tu gribi, lai Kitija dzīvo kaut kādās bloka mājās. Viņas ir ļoti kaitīgas. Tev vispār rūp sava bērna veselība?

STAŅISLAVA. Ak, Kungs! Kaitīgas ir tās cigaretes, kuras tu viņai dod.

MARIJA. Es dodu? Viņa tās pērk par tavu naudu un tu to zini. Tu domā, ka jūs pārvāksieties un viņa nepīpēs?

STAŅISLAVA. Nu, lai pīpē. Tur ir balkons.

MARIJA. Ak, tad tur ir balkons.

STAŅISLAVA. Uz balkona var pīpēt.

MARIJA. Un ko viņa ziemā darīs? Ies ārā aukstumā? Un saslims? Tu par to vispār esi padomājusi? Šeit vismaz var pie krāsns uzpīpēt.

STAŅISLAVA. Nu, protams, ka šeit var pie krāsns uzpīpēt, jo par mani jau šeit visiem ir vienalga. Visu mūžu jāelpo jūsu dūmi – tu pīpē, Antons pīpēja, ome pīpēja. Tagad tie visi ir nomiruši, tad var beidzot manam bērnam ķerties klāt.

MARIJA. Mana māte saindējās ar tvana gāzi nevis nomira no smēķēšanas, nevajag jaukt divas dažādas lietas.

STAŅISLAVA. Viņa aizmiga ar cigareti!

MARIJA. Protams, ka viņa aizmiga. Viņa bija pilnā. Tāpēc es saku: nevajag ļaut Kitijai dzert.

KITIJA. Tā ir mana darīšana – dzert vai nedzert. Es nebeigšu dzert tikai tāpēc, ka jūs tā gribat. Un jo vairāk jūs gribēsiet, lai es nedzeru, jo vairāk es dzeršu.

MARIJA. Paskaties! Spītība. Tas viņai no tēva.

STAŅISLAVA. Nu, bet, protams, ka visas sliktās īpašības viņai ir no tēva. Kā tad. Bērns pie vietas, bērns pie vietas... Kamēr es esmu darbā un tas bērns ir pie vietas, tu viņā esi ielikusi kaut ko tādu, ko es nemaz neesmu gribējusi.

MARIJA. Vai cik es esmu slikta omīte, ka pilnīgi jāskrien no mājas laukā.

STAŅISLAVA. Un tas ir labi? Un tas ir labi, ko tu te dari? Mācies visiem virsū ar savām cigaretēm un kancerogēnajam kotletēm?

MARIJA. Kādām?

STAŅISLAVA. Paldies Dievam, ka vismaz normāla panna. Pirms tam tajā vecajā vienreiz gadā eļļu ielej un tik cep un tik cep. Nav brīnums, ka Antons ir Matīsa kapos.

MARIJA. Ko tu gribi ar to teikt?

STAŅISLAVA. To, ka tu pati dzīvo ne visai pareizu...

KITIJA. Nu, nav visam jābūt pareizi!

MARIJA. Tu gribi teikt, ka es esmu nogalinājusi savu māti, savu vīru un tagad jūs taisos slaktēt nost? To tu gribi teikt?

STAŅISLAVA. Nē, es saku to, ka piedegusi eļļa nav veselīga, jo tā izraisa vēzi. Bet tu jau mani nedzirdi. Tu jau tikai mal savu maļamo.

KITIJA. Viss uz šīs planētas izraisa vēzi. Ko mums tagad – beigt elpot?

MARIJA. (*Staņislavai.*) Kā tev kauna nav? Mana māte kara laikā par lāsīti eļļas, par sviesta picīņu būtu gatava pēdējās bikses atdot, un tu man tagad stāstīsi, ka tas ir kaitīgi? Apmelot mani, ka es... savu vīru... savu māti.

STAŅISLAVA. Tu viņai gultā devi cigaretes.

MARIJA. Es nedeavu viņai cigaretes.

STAŅISLAVA. Labi, nevajag.

MARIJA. Es nedeavu viņai cigaretes!

STAŅISLAVA. Mammu, es ļoti labi atceros, kā tas notika.

MARIJA. Paklausies, da tev ārstēties vispār jāiet. Vienīgais, ko tu māki ir apmelot mani. Es savu māti mīlēju kā nevienu.

STAŅISLAVA. Kā nevienu. Tieši tā.

MARIJA. Nepiesienies pie vārdiem. Es varbūt nemāku tik virtuozī izteikties, kā jūs, izglītotie, bet es toties viņu kopu līdz pēdējam mirklim.

STAŅISLAVA. Protams, ka kopi. Tev jau tikai padod nespējniekus, par kuriem rūpēties. Pienāk laime – pazūd saprašana.

MARIJA. Vot, es gribēšu redzēt, kā tu ar savām trauslajām rociņām mainīsi kādam pamperus. Kad viņa salauza gūžu, tu pat istabā ieiet nevarēji. *Te smird!* Protams, ka smird, ja cilvēks laiž zem sevis. Kop tu kādu mirēju, tad parunāsim par mīlestību.

STAŅISLAVA. Ja vajadzēs kopšu.

MARIJA. Gribēšu redzēt.

STAŅISLAVA. Kopšu.

MARIJA. Tu bez manis pat sviestmaizi nevari uzsmērēt. Kops viņa.

STAŅISLAVA. Tu jau neļauj. Tu jau zini labāk, kā vajag. Es jau esmu tik stulba...

MARIJA. Ko tu runā? Vai es kādreiz esmu teikusi, ka tu esi stulba?

KITIJA. Viņa ir stulba.

MARIJA. Nerunā tā par savu māti!

KITIJA. Nu, bet, ja mana māte ir stulba, tad man jāizliekas, ka tā nav? Tad jau es būšu mele. Un vai tad melot nav slikti?

STAŅISLAVA. Kāpēc tu man to nodari, Kitij? Ko es tev tik sliktu esmu izdarījusi.

MARIJA. Viss. Beigsim šito prezentāciju. Jāiet gulēt. Jums gultas ir saklātas. Ejam, ejam. (*Kitijai.*) Tavai mātei tomēr agri jāceļas.

KITIJA. (*Staņislavai.*) Tu esi tik pareiza, ka man no tā vēmiens nāk. Es ar tevi nedzīvošu. Tavā dzīvē nekas interesants nenotiek.

MARIJA. Viss, viss. Miers.

KITIJA. (*Staņislavai.*) Tu tikai atnāc no darba un sēdi tajā savā krēslā pie televizora. Es negribu būt tāda tā kā tu. Es gribu dzīvot! Es gribu dzert, es gribu pīpēt, es gribu vazāties pa naktīm apkārt! Tev liekās, ka šitas ir tikai kaut kāds pretīgs dzērāju rajons, bet man te ir visa dzīve! Un es iedevu omei Oļai cigaretes.

STAŅISLAVA. Ko?

KITIJA. Es iedevu omei Oļai cigaretes.

STAŅISLAVA. Tu?

KITIJA. Jā.

STAŅISLAVA. Kāpēc tu tā darīji?

MARIJA. Nu, ko tu piesienies? Bērnām seši gadi bija.

KITIJA. Viņa prasīja. Teica, ka neviens nedod. Teica, ka jums par viņu esot vienalga.

MARIJA. Ai, nu, ko tur runāt. Tie jau bija alkoholiķa murgi aizgājuši.

KITIJA. Viņa izstāstīja, kur stāv, es paņēmu un aiznesu.

STAŅISLAVA. Tas, protams, ir šausmīgi gudri, turēt cigaretes tādā vietā, kur tās var aizsniegt sešgadīgs bērns. Labi, arlabunakti.

MARIJA. Rimsties, ja? Šitas pierāda, ka tu tagad piesienies piesiešanās pēc.

STAŅISLAVA. Es nepiesienos, es tikai saku, ka nevajag piesieties mājai, kurā es taisos dzīvot, jo tā nav kaitīgāka par dzīvi ar tevi.

MARIJA. Nu, ja tu ziņas neklausies, tad tā nav mana vaina, bet Aidis Tomsons pa pirmo teica, ka...

STAŅISLAVA. Man vienalga, ko teica Aidis Tomsons, jo man ir dzīvoklis Dreiliņos un es to esmu jau gandrīz iekārtojusi. Sākumā es tiešām domāju viņu izremontēt un pārdot, bet tagad sapratu, ka kaut kad, tuvākajās dienās mēs pārvācamies.

MARIJA. Tuvākajās dienās?

STAŅISLAVA. Rīt.

MARIJA. Rīt?

KITIJA. Bet tu man apsolīji.

STAŅISLAVA. Nē, brauksim ar taksi. Kitij, ģērbies. Kur ir tavas mantas?

KITIJA. Es nevāķšos.

MARIJA. Kur tu tagad nakts melnumā skriesi?

STAŅISLAVA. Man vienalga. Kur ir mana melnā sporta soma?

MARIJA. Nekāp uz skapja, viņa ir smaga. Sabeigsi muguru.

STAŅISLAVA. *(Iet pēc somas un runā.)* Tur ir tādi balti, puķaini aizkariņi. Puķainas tapetītes. *(Marijai.)* Kādas tev tik šausmīgi nepatika. Un mums tur būs ļoti labi.

MARIJA. Reizēm jau var arī ieklausīties vecākos cilvēkos. Es arī kaut ko tomēr saprotu.

STAŅISLAVA. Nē, tu nesaproti. Tas ir mans dzīvoklis. Mans. Un tev tur nav ko saprast. *(Dzirdams, kā viņa krāmē mantas.)*

MARIJA. Labi, skrien. Uz priekšu.

KITIJA. Om?

MARIJA. Lai skrien. Aiziet. Gribēšu redzēt, kas tur no tā visa iznāks.

STAŅISLAVA. Vot aizskriešu arī.

MARIJA. Nu, skrien. Uzkāpsi uz tā paša grābekļa, uz kura es.

Staņislava parādās ar melnu somu rokās. Tajā sasviestas drēbes.

STAŅISLAVA. Tas, ka tu nevienu mirkli nevarēji izdzīvot bez savas mātes nenozīmē, ka tas pats notiks ar mani.

MARIJA. (*Kitijai.*) Es toreiz dabūju to dzīvoklīti Stirnu ielā. Cik tur bija nemājīgi. Kā man gribējās atpakaļ uz mūsu mazo koka mājiņu. Un viss man tur bija. Un vanna, un ateja.

Staņislava turpina krāmēties.

MARIJA. (*Staņislavai.*) Un tavs tēvs pie manis atbrauca konjaku padzert. Bet nu neiedzīvojos kaut kā. Tik neomulīgi. Man visu laiku likās, ka tur aiz loga kāds stāv.

STAŅISLAVA. Nu, tā varētu būt. Ja tu ierīko mīlas ligzdiņu ar precētu vīrieti, nav brīnums, ka tevi aiz loga kāds vēro.

MARIJA. Visu laiku bija tāda baiļu sajūta. Jā, jā, Kitij.

STAŅISLAVA. Baiļu sajūta tev bija, jo tu baidījies, ka Verners aizies atpakaļ pie sievas.

MARIJA. Paklausies, tu ar savu vienu nelaimīgo laulību jau nu nebūsi īstā, kas mani mācīs, ar kādiem – precētiem vai neprecētiem – man te satikties.

STAŅISLAVA. Piedzemdē bērnu, lai noturētu veci, bet viņš tik un tā aiziet.

MARIJA. Ko?

STAŅISLAVA. Tu dzirdēji. Tu nekad neesi mani mīlējusi. Tu gribēji uztaisīt abortu, bet bija jau par vēlu. Tagad ļauj man dzīvot.

KITIJA. Mammu, tu apsolīji, ka tu to nepieminēsi.

MARIJA. (*Kitijai.*) Tu viņai to izstāstīji?

STAŅISLAVA. Te bez visas stāstīšanas viss ir skaidrs.

MARIJA. (*Kitijai.*) Es tev uzticu savu noslēpumu, bet tu mani šitā izprezentē!

KITIJA. Man likās, ja viņa labāk tevi sapratīs, jūs vairs tik ļoti nestrīdēsieties un mēs varēsim dzīvot kopā.

STAŅISLAVA. Es saucu taksi.

MARIJA. Vai dieniņ, kā man spiediņš sāk celties.

KITIJA. Nu, ko es tur darīšu caurām dienām viena pati? Man tur būs bail.

STAŅISLAVA. Nesāc atkal. Tev vairs nav pieci gadi.

MARIJA. Brauciet, brauciet. Atstājiet savu māti vienu pašu.

KITIJA. Bet man citreiz uznāk. Kad es esmu viena. Kad ome iet uz veikalu, es slēdzu iekšā mūziku. Man bail, man liekas, ka man kāds elpo pakausī.

STAŅISLAVA. Meitiņ, tas ir tāpēc, ka te ir tik drausmīga atmosfēra. Tur tā nebūs. Tur ir gaišas mēbeles...

MARIJA. Protams, ka manas mēbeles, tās jau ir tās sliktās. Es tādu rindu izstāvēju, lai šito sekciju dabūtu. Tagad mēbeles būs vainīgas.

STAŅISLAVA. (*Kitijai.*) Tu varēsi iet pastaigāties pa mežu.

MARIJA. Kur pilns ar maniakiem. Šitajos pierīgas mežos, Dievs vien zina, kas tur notiek.

KITIJA. Es neiešu.

STAŅISLAVA. Kitij, nu, saproti taču, ka tēta dzīvoklī tās bailes tev bija tāpēc, ka mēs visi strīdējāmies.

MARIJA. Man vienmēr licies, ka tajās mājās ir kaut kas ļoti nepatīkams. Vīrs purva celtas. Es jau toreiz Jānim teicu, tā, protams, nav mana darīšana...

STAŅISLAVA. Bet tev tomēr likās, ka tā ir tava darīšana.

MARIJA. ...bet tajās bloka mājās pirkt dzīvokli nav prāta darbs. Un redz, man bija absolūta taisnība. Kitija tur visu laiku slimoja. Bērns uzreiz jūt, ka kaut kas nav tā kā vajag.

STAŅISLAVA. Viņa slimoja tāpēc, ka tu viņu vienmēr pārtuntulēji.

KITIJA. Jūs varat teikt, ko jūs gribat, bet es palieku šeit. Kaut vai nelaiķa Zigrīdas šķūnī. Es pie Maigura iešu dzīvot, vo!

STAŅISLAVA. Nerunā muļķības.

KITIJA. Bet es neiešu uz mājām, kurās dzīvo velni.

STAŅISLAVA. Velni?

MARIJA. Es teicu, ka vajag priesteri izsaukt. Mani jau neviens neklausīja. Visi paši gudri.

STAŅISLAVA. Nekultivē šito.

KITIJA. Es viņus redzēju.

MARIJA. Protams, ka viņa viņus redzēja. Tādā dzīvoklī ne to vien ieraudzīsi. Priesteris Mickēvišs teica, ka...

STAŅISLAVA. To tavu priesteri Mickēviču vajadzētu iebāzt cietumā par to, ka viņš cilvēkiem čakarē smadzenes. Paskaties! Mans bērns tic, ka ir velni. Vai tik tas nav viņa nopelns, ko?

MARIJA. Tas ir tavs un Jāņa nopelns, jo jūs Kitiju laicīgi nenokristījāt. Kad es viņam toreiz teicu, ka vajag un biju nopirkusi tādu smuku zelta krustiņu, viņš tā vīpsnāja un nosvieda uz galda. *Nevajag bērnu pieradināt pie māņticības.*

STAŅISLAVA. Tāpēc arī man viņš uzreiz iepatikās. Jo atšķirībā no visiem apkārtējiem viņam ir smadzenes.

MARIJA. Nu, un tagad sēž viens pats četrstabu dzīvoklī. Ar savām smadzenēm.

STAŅISLAVA. Kitij, tev vienkārši ir ļoti dzīva iztēle. Tāpēc arī tu vari rakstīt dzejoļus un pasakas, un zīmēt. Tādos stresa apstākļos nav brīnums, ka mazam bērnam kaut kas sāk rēgoties. Kitij, nu, to taču daktere teica, ka tas viss ir izdomāts, ka...

KITIJA. Kāda starpība?

STAŅISLAVA. ... nekas no tā nav īsts.

KITIJA. Nu, bet, ja es redzu velnus, tātad man viņi ir īsti, vai ne? Ja es viņus redzu neatkarīgi no tā, ka neviens cits neredz, tad man viņi ir īsti.

STAŅISLAVA. Tad tev ir jādzer zāles.

KITIJA. Nu, kā tu nesaproti. Man visās tajās mājās, kā kastes, man tur paliek neomulīgi, man liekas, ka mani spiež. Tur ir tie stūri, un viņus vienmēr var labi redzēt un man liekas, ka tur kāds sēž.

MARIJA. Tur iepriekšējie saimnieki bija atstājuši kapeikas, izliktas pa stūriem. Viņi mums atstāja savas bēdas. Es jau pēc tam uzreiz aizgāju uz baznīcu, uzliku svečīti par viņiem, bet tā svece sākumā...

STAŅISLAVA. Tu jau desmit reizes esi stāstījusi par to sveci...

MARIJA. ... uzliesmoja, bet pēc tam nokrita un nodzisa. Tāpēc arī tavai mātei ar tēvu tā laulība tik ātri izčākstēja.

STAŅISLAVA. Tā laulība tik ātri izčākstēja, tāpēc, ka tu tur maisījies pa vidu!

MARIJA. Es maisījies?

STAŅISLAVA. Viņš jau tā netika galā ar savu disertāciju, un tu tur vēl ar savam kotletēm atspērusies. Kurš tevi tur sauca?

MARIJA. Ja manu bērnu apbižo, es negaidīšu, kamēr mani pasauks.

STAŅISLAVA. Ak, Kungs!

MARIJA. Tas tu tikai vari stāvēt klusu, kamēr Kristiāns bļauj uz Kitiju.

STAŅISLAVA. Tās ir viņu attiecības, man tur nav nekādas darīšanas.

MARIJA. Ja uz manu bērnu kāds pacels balsi, kaut arī viņam būtu trīs augstākās izglītības, kaut arī viņš būtu Marsu iekarojis, es jau nu malā nestāvēšu. Staigā tik iedomīgs degunu sacēlis. Nezin, kā viņam pieiet klāt. Kā ar tādu lai dzīvo? Un tu tik nelaimīga, noraudājusies...

KITIJA. (*Marijai.*) Nevajag vienmēr vainot tēti. Viņa pati stulbi uzvedās.

MARIJA. (*Kitija.*) Padzīvo tu ar savu tēvu kopā, un tad redzēsim, kādu dziesmiņu tu dziedāsi.

STAŅISLAVA. (*Marijai.*) Tu vienmēr uzvedies tā it kā tā būtu gandrīz tava laulība.

MARIJA. Bet tu esi mans bērns!

STAŅISLAVA. Bet Jānis nav tavs bērns, nav tavs vīrs un tev vispār nav par viņu jārunā.

MARIJA. Ko tad tu no viņa izšķīries, ja jau viņš ir tik lielisks, ko? Ko tad tu viņu nepaņēmi atpakaļ, kad viņš te uz ceļiem lūdzās, ko? Vai tad es teicu, ka tev jāsež mājās? Nē, to viņš teica. Viņš bija tas, kurš smējās, kad tu gribēji iet strādāt. Vai tad tā nebija? Viņš aizbrauca studēt, kamēr tu biji stāvokli. Es tev palīdzēju un pie ārstiem gāju un visu. Nevis viņš.

Staņislavai sāk tecēt asaras.

MARIJA. Un, kad tev tā depresija bija? Visādas melnas domas nāca. Tas tak ir nopietni. A viņš tikai pasmējās. *Atkal tu ar savām sieviešu histērijām.*

Staņislava raud.

MARIJA. Bērniņ, nu nāc es tevi samīlošu. (*Apskauj Staņislavu.*) Kā es varu uz to noskatīties? Man sirds lūzt. Mūsu ģimenē vienmēr bija tāda sirsnība. Tāda smiešanās.

STAŅISLAVA. Es arī gribēju, lai mums ar Jāni tā būtu. (*Cieši, kā mazs bērns, apskauj Mariju.*)

MARIJA. Uz jubilejām, uz Jauno gadu. A te nevar saprast. Staigā kā ūdeni mutē ieņēmis.

STAŅISLAVA. Toreiz, tajos Ziemassvētkos, kad jūs ar Jāni bļautījāties, es domāju, ka es palēkšu zem mašīnas.

MARIJA. Nu, nu, nu, meitiņ. Viss ir labi, viss ir labi. Neraudi vairāk. Nu, nebija no mūsu groziņa. Nu, ko padarīsi? Kitij, tavs tētis jau nav slikts cilvēks. Viņš vienkārši ir citāds. Un nedzer, un nepīpē, bet, nu, neštimēja kaut kas. (*Staņislava rimstas raudāt.*) Salvetīti? (*Staņislava izšņauc degunu.*) Nu, miers?

STAŅISLAVA. Miers.

MARIJA. Miers, Kitij? Nu, nāc pie mums.

Kitija pienāk, visas trīs brīdi stāv apskāvušās.

MARIJA. Nu, miers, miers. Būs jau labi.

STAŅISLAVA. Labi, tur tāpat vēl nav ne gultas, ne kā.

MARIJA. Nu, bet, protams, kur ta jūs tur gulētu!

STAŅISLAVA. Sākumā pasūtīšu gultas un tad.

KITIJA. Bet vai tad mēs nepaliekam?

MARIJA. Protams, ka paliekat.

KITIJA. Mēs tikko salīgām mieru.

STAŅISLAVA. Un uz cik ilgu laiku?

MARIJA. Nu, dzīvosim redzēsīm.

STAŅISLAVA. Nē, Kitij. Kad, es vēl nezinu, bet mums būs jāpārvācas.

KITIJA. Tas ir tālu. Kā es vakaros tikšu mājās? Tu tik un tā sēdēsi un visu laiku uztrauksies, negulēsi un tādā garā.

STAŅISLAVA. Mums nav tik daudz naudas, lai pirktu dzīvokli centrā.

KITIJA. Tu tā tikai saki, jo pati gribi dzīvot pēc iespējas tālāk no omes.

STAŅISLAVA. Ja gribēsi, pasauksim priesteri, pasvētīsim dzīvokli. Mēs vairs nestrīdēsīmes. Nu, padomā taču. Būs tev skolai tuvāk.

KITIJA. Es vairs neeju skolā.

MARIJA. Kitij!

STAŅISLAVA. Ko?

KITIJA. Es vairs neeju skolā.

MARIJA. Tev nevajadzēja mātei to tagad teikt. Viņa jau tā ir satraukusies.

STAŅISLAVA. (*Marijai.*) Tu to zināji?

MARIJA. Nu, kā to ņem.

STAŅISLAVA. Netēlo muļķi. Tu zināji, ka viņa neiet skolā?

KITIJA. Jā viņa zināja.

STAŅISLAVA. Cik ilgi?

KITIJA. Kad ome aizgāja slimnīcā.

STAŅISLAVA. Psihenē.

KITIJA. Slimnīcā.

STAŅISLAVA. Psihenē!

KITIJA. Slimnīcā!

MARIJA. Mēs ar Kitiju to saucām par balto namu.

STAŅISLAVA. (*Kitijai.*) Kad tu taisījies man to pateikt?

KITIJA. Nekad. Kāpēc man kaut kas būtu jāsaka? Tu tāpat nekad pie omes nebrauci.

STAŅISLAVA. Man Sarkandaugava nav pa ceļam. Es nevaru paspēt izbraukāt.

KITIJA. Un man ir? Nē, bet es braucu katru dienu. Mēs izgājām dārzā uzpīpēt...

STAŅISLAVA. Kur nu bez tā! Diena nav nodzīvota, ja jūs kaut kur neuzpīpējat.

KITIJA. Un viena otrai priekšā lasījām grāmatas. Daudz labāk nekā tajā stulbajā skolā.

MARIJA. Dreizeru un Golsverziju. Fantastiski rakstnieki.

STAŅISLAVA. (*Kitijai.*) Tu man te pussutundu stāsti par velniem, kaut gan patiesībā negribi nekur pārvākties, lai varētu neiet skolā, bet tā vietā caurām dienām lasītu Dreizeru un Gosvertiju!

MARIJA. Nu, grūti viņai tajā skolā.

STAŅISLAVA. Man dzīvot ir grūti. Ko man tagad – pakārties?

MARIJA. Nu, nevajag spiest. Visiem nav jāmācās. Man arī tikai septiņas klases. Nu, un kāda vaina? Toties daudz lasījusi esmu.

STAŅISLAVA. (*Kitijai.*) Ko tu domā darīt?

KITIJA. Kādā ziņā?

STAŅISLAVA. Nu, cilvēki, ja viņi pieņem kādu lēmumu, viņi kaut ko plāno nākotnei. Ko tu plāno darīt?

KITIJA. Es būšu rakstniece.

STAŅISLAVA. Ā! Skaidrs. Tā jau man likās. Visi, kas negrib neko darīt kļūst par rakstniekiem.

MARIJA. Viņa ļoti labi raksta. Es kā cilvēks, kas ir daudz lasījis...

STAŅISLAVA. Mēs zinām, ka tu esi cilvēks, kas ir daudz lasījis, tev nav tas katrreiz jāatkārto.

MARIJA... viņai ļoti labi sanāk.

STAŅISLAVA. Ja? Tad viņai ļoti labi sanāks arī tad, ja mēs dzīvosim citur.

KITIJA. Brauc. Es palikšu ar omi.

STAŅISLAVA. Tu nevari palikt ar omi, tāpēc, ka es pārvācos.

KITIJA. Nu, pārvācies, es palikšu.

MARIJA. Varbūt tomēr vēl kādu kotletīti uzlikt? (*Kitija māj ar galvu.*)

STAŅISLAVA. Kitij, tu nesaproti to, ka jūs visu laiku strīdēsieties, un man būs nemierīgs prāts, jo es nezināšu, kā jums te iet.

KITIJA. Tev vienkārši nepatīk, ka ome man ir mīļāka par tevi.

MARIJA. (*Staņislavai.*) Un kas tur ko brīnīties? Tu manu māti arī mīlēji vairāk. Tikai līdz brīdim, kad bija jāsāk vākt sūdi.

STAŅISLAVA. Mēs pie galda par sūdiem nerunāsim.

KITIJA. Ar omi vismaz ir par ko runāt.

STAŅISLAVA. Protams, ka ar omi ir par ko runāt! Foršā ome! Kamēr es esmu darbā, viņa māca tev pīpēt, dod rīt kotletes un tu aizej no skolas. Fantastiska ome! Rīt pat tu dokumentus ieliksi atpakaļ vidusskolā.

KITIJA. Es viņus sadedzināju.

STAŅISLAVA. Kā lūdzu?

KITIJA. Es sadedzināju savus dokumentus.

MARIJA. Kitij!

KITIJA. Ome man palīdzēja. Atestāta vāki sākumā negribēja degt. Mēs viņus ar soļarku aplējām.

STAŅISLAVA. Un, kāpēc? Kāpēc tu, piedošanu, jūs tā darījāt?

KITIJA. Man riebjas skola.

STAŅISLAVA. Riebjas skola... Riebjas skola... Un, ja drīkst vaicāt, kāpēc tev riebjas skola?

KITIJA. It kā tu nezinātu. Katru reizi, kad es dabūju trīs, mani ved pie sociālā pedagoga - *ā, no šķirtas ģimenes, nu, viss skaidrs*. Man tas besī ārā! Es negribu par to runāt. Es negribu mācīties matemātiku un pēc tam stāstīt, ka nemāku izvilkt kvadrātsakni, jo es esmu no šķirtas ģimenes.

STAŅISLAVA. Kitij, mēs ar tavu tēti nekad vairs nebūsim kopā. Tu to zini.

KITIJA. Es taču nesaku, ka jums jābūt kopā.

STAŅISLAVA. Tētīm ir sava dzīve.

KITIJA. Es nesaku, ka jums jābūt kopā, bļāviens! Tu nesaprati?

STAŅISLAVA. Tavs tētis ir ļoti sarežģīts cilvēks, ļoti izglītots...

MARIJA. Vienkārši viņi tur visu ir tā sadīrsuši, ka atpakaļ ceļa vairs nav.

STAŅISLAVA. Tu nevari aiziet no skolas... Kā kaut kas tāds vispār var ienākt prātā... Ak, Dievs...

KITIJA. Fransuāza Sagāna arī aizgāja no skolas un uzrakstīja *Esiet Sveicinātas, skumjas*.

STAŅISLAVA. Tu neesi Fransuāza Sagāna! Tu esi maza, izlutināta meitene, kas negrib mācīties, lūk, kas tu esi!

KITIJA. Es gribu mācīties! Es gribu mācīties, to, kas man patīk, nevis kaut kādu fufeli. Tas nav godīgi. Kāpēc man vienmēr jādara tas, ko citi grib?

MARIJA. Tev nav jādara tas, ko citi grib.

STAŅISLAVA. (*Kitijai.*) Es tevi uzturu, un tu darīsi to, ko es teikšu.

KITIJA. Es neiešu atpakaļ skolā.

STAŅISLAVA. To mēs vēl redzēsim.

KITIJA. Es neiešu atpakaļ skolā.

MARIJA. (*Staņislavai.*) Tu nezini, kā viņai tur iet!

STAŅISLAVA. Man vienalga, kā viņai tur iet!

KITIJA. Tev vienmēr ir vienalga. Es negribu pabeigt skolu, universitāti un būt nelaimīga kā tu un tētis!

STAŅISLAVA. Viss, mēs ejam prom. (*Nem somu.*) Pārējo pēc tam savāksim. (*Paņem telefonu. Zvana.*) Varētu, lūdzu, izsaukt taksometru uz Pērnavas ielu 17?

KITIJA. Visi saka, ka es esot agresīva un grib man izteikt kaut kādas līdzjūtības – *tas noteikti ir ļoti sāpīgi, ja vecāki ir izšķīrušies, nāc, mēs tevi apskausim*, it kā ar mani kaut kas nebūtu kārtībā. Bet ar mani viss ir kārtībā, skaidrs? Ar mani viss ir kārtībā! Ar mani viss ir kārtībā. Ar mani viss ir kārtībā. Ar mani viss ir kārtībā. Ar mani viss ir kārtībā. Ar mani viss ir kārtībā. Ar mani viss ir kārtībā. Ar mani viss ir kārtībā. Ar mani viss ir kārtībā.

MARIJA. Protams, ka ar tevi viss ir kārtībā. (*Apskauj Kitiju.*) Nesatraucies. Viss būs labi. Omīte nekur nepazudīs.

KITIJA. Ar mani viss ir kārtībā, omīt. Ar mani viss ir kārtībā.

MARIJA. Ar tevi viss ir kārtībā.

KITIJA. Tas nekas, ka es ar tēti satiekos tikai divreiz gadā, tas nekas, ka es nemāku rēķināt...

MARIJA. Tas nekas, ka tu nemāki rēķināt. Es arī nemāku rēķināt, bet paskaties uz mani – bodniece ar trīsdesmit gadu stāžu.

KITIJA. Tā skolotāja, tā stulbā matemātikas skolotāja, viņa... Viņa atņēma manu kladi, viņa redzēja, ka tur ir dzejoļi, viņa visu sašvīkāja ar savu stulbo sarkano pildspalvu!

MARIJA. Nu, nu, manu eņģelīt.

KITIJA. Ja es negribu, es varu neiet skolā.

MARIJA. Bet protams, bērniņ.

STAŅISLAVA. Kitij, tu vari raudāt cik gribi, mēs dodamies.

KITIJA. Dodies.

STAŅISLAVA. Es saukšu policiju, ja tu pati nenāksi.

MARIJA. (*Staņislavai.*) Nu, nomierinies, tu neredzi, kādā stāvoklī viņa ir?

STAŅISLAVA. Tad nevajag izmantot viņas stāvokli.

MARIJA. Izmantot viņas stāvokli... Tu nevari viņu ņemt un aizvest. Šeit ir visi viņas draugi.

STAŅISLAVA. Draugi? Kādi draugi? Dzērāji, narkomāni un ielasmeitas? Kādi draugi?

MARIJA. Nu, tas Kristiāns, lai kāds viņš tur arī nebūtu, bet viņš milicijai pateica, ka viņš šāva uz Maiguru.

KITIJA. (*Staņislavai.*) Varbūt viņi arī ir dzērāji, bet man vismaz ir draugi. Tev nav neviena!

STAŅISLAVA. Tu esi mans draugs, Kitij.

KITIJA. Ja es būtu tavš draugs, tu negribētu atstāt omi.

STAŅISLAVA. Bet tu varēsi braukt pie viņas ciemos. (*Kitija klusē.*) Labi, tad sāc pati pelnīt. Mana stulbā nauda, kā es saprotu, tev vairāk nav vajadzīga.

MARIJA. (*Kitijai.*) Tas nekas, es tev no penzijas kādu kapeiciņu iedošu.

STAŅISLAVA. Esi jau liela meitene, pusplika ar ieročiem vicinies, vari arī iet strādāt.

KITIJA. Un iešu arī!

STAŅISLAVA. Varēsi agri celties, pelnīt naudu un dzīvot, kur tev patīk.

MARIJA. Viņa taču nekad nav strādājusi.

STAŅISLAVA. (*Marijai.*) Kur tad tavš ierastais stāsts par to, ka tava māte no piecu gadu vecuma gāja ganos? Ar ko tad Kitija ir sliktāka?

Staņislavai zvana telefons.

STAŅISLAVA. Jā?

BALSS TELEFONA. Jūsu taksometrs piebraucis.

STAŅISLAVA. Paldies.

MARIJA. Man ir vēzis.

KITIJA. Om?

MARIJA. Jā. Man ir vēzis.

STAŅISLAVA. Kā tu uzdrošies?

KITIJA. Om? Om? Tu nopietni?

MARIJA. Jā.

STAŅISLAVA. Ja?

MARIJA. Jā.

STAŅISLAVA. Kāds?

MARIJA. Nu... Tāds pats kā Antonam. No kotletēm.

STAŅISLAVA. Ko tu tur muldi?

MARIJA. Es nemuldu.

STAŅISLAVA. Kā tu uzdrošies tik zemiskā veidā manipulēt ar bērnu. Tu domā, ka tādā veidā piespiedīsi mani palikt?

KITIJA. Mammu, ome ir slima, mēs nevaram viņu atstāt.

STAŅISLAVA. Viņai viss ir kārtībā, iespēju robežās, protams.

KITIJA. Nav gan.

STAŅISLAVA. (*Marijai.*) Jau biji onko-centrā? Parādi analīzes!

MARIJA. Dievs no tevis šito atprasīs.

KITIJA. Om, tu biji onkoloģijas centrā?

MARIJA. Biju.

STAŅISLAVA. Protams, ka nebija. Ko viņa tur darīs? Ceps kotletes?

MARIJA. Baidies no elles, manu meitiņ. Baidies no elles.

STAŅISLAVA. Pēc kopszīves ar tevi mani vairs nekāda elle nebiedē, māmiņ.

KITIJA. (*Marijai.*) Ko tev tur teica?

MARIJA. Teica, ka nav labi.

KITIJA. Bet, ko tieši?

STAŅISLAVA. Viņai viss ir kārtībā. (*Marijai.*) Es vakar biju pie dakteres Kārkliņas pēc receptēm visiem taviem trankvilizatoriem un viņa teica – *vai, tavai mammītei tik laba veselība, nu tā turās, tāds malacītis.*

MARIJA. Es viņai pateicu, lai nevienam nesaka. Tu atkal nervozēsi. Tā jau satraukumu pietiek.

STAŅISLAVA. Kā var tā melot, acīs skatīdamās?

Aiz loga signalizē taksometrs.

KITIJA. Om, tu nesatraucies, es tevi neatstāšu vienu. Es par tevi rūpēšos.

MARIJA. Sūds par mani. Gan jau es kaut kā izkulšos. (*Staņislavai.*) Tu par Kitiju padomā. Ko jūs tur ēdīsiet, ko? Tu gribi badā nomirt?

KITIJA. Omīt, lai viņa iet. Es palikšu.

MARIJA. Un kurš maksās par diviem dzīvokļiem? Te taču ir boilers un malka paliek dārgāka.

Staņislavai zvana telefons.

STAŅISLAVA. Kitij, ja tu pārvāksies pie manis, tu varēsi neiet skolā, ja tev tik ļoti negribas. Tas nekas. Mēs trijātā iesim uz kino – tu, es un Kristiāns. Ja tu paliksi pie omes, tu nevarēsi draudzēties ar Kristiānu.

MARIJA. Nu, kāpēc nevarēs? Protams, varēs.

STAŅISLAVA. (*Marijai.*) Tāpēc, ka viņš tev nepatīk. (*Kitijai.*) Viņa viņu saukā par bezpajumtnieku un par sūdabambuli.

MARIJA. Jā, nosaucu. Nu, un, kas tad ir? Viņš noēda manus tīteņus. Protams, ka es viņu saukšu par sūdabambuli. (*Kitijai.*) Savu reizi, ja ļoti gribās, Kristiāns var arī pa nakti palikt. Es neko nesaku, ja jau jūs tā draudzējaties.

STAŅISLAVA. (*Kitijai.*) Ārprāts, nu, ja tev tik ļoti gribās, Kristiāns var pārvākties pie mums uz jauno dzīvokli.

KITIJA. Man vienalga. Es palieku.

STAŅISLAVA. Un tu gribi, lai es šeit dzīvoju? (*Par Mariju.*) Viņa mani nemīl. Viņa tikai grib, lai visi mīl viņu.

MARIJA. Paskaties kā es tavas baltās apkaklītes esmu noberzusi. Ar rokām! Lai nelaistu pa tukšo veļasmašīnu, lai tava naudiņa par elektrību nebūtu jātērē. Un tu vēl uzdrošies teikt, ka es tevi nemīlu?

STAŅISLAVA. Tā ir baigā mīlestība?

MARIJA. Es rūpējos par tevi!

STAŅISLAVA. Tu man traucē dzīvot, kā tu nesaproti?

MARIJA. Es tevis dēļ katru dienu tā raujos, ka man pat apsēsties nav laika, bet tu man saki, ka es traucēju tev dzīvot?

STAŅISLAVA. Man ir četrdesmit divi gadi, bet es pat olu nemāku novārīt.

MARIJA. Tu esi fizioterapeite, nevis mājsaimniece. Kāpēc tev būtu jāvāra olas? Es... Es esmu mājas pavarda turētāja.

STAŅISLAVA. Bet varbūt es gribu būt mājsaimniece, ko? Tas tev nav ienācis prātā? Es gribu brīvdienās gatavot to, kas man patīk.

MARIJA. Lūdzu! (*Rāda uz plīti*). Lūdzu, gatavo. Kas tev neļauj? Es tev tūlīt katliņus samazgāšu.

STAŅISLAVA. Mammu, tu vispār dzirdi mani? Mums te nekas nesanāks.

Staņislavai no jauna zvana telefons. Viņa paceļ.

STAŅISLAVA. (*Telefonā.*) Tuliņ, tuliņ. Vienu mirklīti. (*Kitijai.*) Mums te nekas nesanāks.

KITIJA. Es zinu. Bet, es taču drīkstu cerēt, ka tomēr sanāks, vai ne?

STAŅISLAVA. Tu pati nevarēsi ar viņu sadzīvot. Tu redzēsi.

KITIJA. Es palieku.

STAŅISLAVA. Man neviena cita izņemot tevi nav.

KITIJA. Viņai arī.

STAŅISLAVA. Labi... Labi... Dariet kā gribat. Es... Es... Kitij, tavas drēbes es nolikšu šeit. (*Izņem no somas un atstāj uz galda.*) Pārējo kaut kad vēlāk paņemšu. Grāmatas, lai paliek jums.

KITIJA. Tu nebrauc uz Ameriku. Tie ir Dreiliņi. Tu pati teici. Divdesmit minūtes ar piecdesmit otro autobusu. Es braukšu ciemos.

STAŅISLAVA. Labi, labi.

KITIJA. Nu, nedusmojies.

STAŅISLAVA. Es nedusmojos. Man ir ļoti skumji.

KITIJA. Nu, beidz.

STAŅISLAVA. Atā. (*Noskūpsta Kitiju.*) Čau, mammu. (*Aši noskūpsta Mariju un iziet ārā.*)

Noklaudz ārdurvis. Pēc mirkļa dzirdams kā aizbrauc taksometrs. Marija un Kitija mirkli sēž klusējot, tad Marija no kabatas izvelk cigaretes, padod Kitijai. Viņas sēž un smēķē.

KITIJA. Kāpēc tu sameloji par vēzi?

MARIJA. Nu, ko tu prasi kā aklais ceļu? Tu taču zini.

KITIJA. Citiem bērni dzīvo ārzemēs.

MARIJA. Man neinteresē, kas ir citiem.

KITIJA. Nu, bet, ja mēs aizbrauktu, ko tu darītu?

MARIJA. Nerunā glupības.

KITIJA. Ja būtu tā, ka mēs nevarētu ņemt tevi līdzī, ko tu darītu?

MARIJA. Ja tantei būtu riteņi, viņa varētu braukt.

KITIJA. Tas jau nav pasaules gals. Dzīve tak nebeidzās.

MARIJA. Jūs esat visa mana dzīve. Es jums visu esmu atdevusi.

KITIJA. Tev kāds prasīja, lai tu to dari?

MARIJA. Ko nozīmē *prasīja*?

KITIJA. Nu, katram taču var būt sava dzīve.

MARIJA. Sava dzīve... Citiem ir lielas ģimenes. Mēs – tik, cik esam. Es vienu dienu sēdēju un domāju - nebūtu es tos abortus sataisījusi, būtu man nevis viens, bet trīs bērni. Liela saime. A tagad... Kad jūs pirmo reizi aizbraucāt ceļojumā, man pa vakariem tik vientuļi bija. Staigāju pa dzīvokli, skatos bildes, kur tu maziņa. Tāds klusums. Tik ātri tas laiks pagājis...

KITIJA. Kāpēc tu nepasauc draudzenes ciemos? Kāpēc tu neej uz teātri? Jūs taču agrāk ar Veltu un Skaidrīti gājāt uz teātri.

MARIJA. Cik nu mēs tur gājām. Pāris reizes.

KITIJA. Nu, bet tomēr.

MARIJA. Kādas tur vairs draudzenes? Velta pēc insulta nevar paiet, bet Skaidrīte pēc acu operācijas ir akla. Nu, un kur mēs tādas iesim? Labi, ka es vēl esmu dzīva. Vismaz varēšu tavai mātei palīdzēt, ja, nu kas. Lielās gultasveļas samazgāt vai pusdienas aizvest.

KITIJA. Kāpēc tu to dari, om?

MARIJA. Ko tad?

KITIJA. Tu izpērc grēkus? Ar visu šito palīdzēšanu? Kas tev ir?

MARIJA. Kad viņa piedzima, man bija jāstrādā, naudu pelnīju.

KITIJA. Tev neviens to neliek darīt.

MARIJA. Naudu pelnīju. Vakarā nācu mājās sagurusi...

KITIJA. Tu dzirdi mani?

MARIJA. Vakarā nācu mājās sagurusi, likos gulēt. Bet toties man bija tāds prieks, ka es varu viņai nopirkt importa kleitiņas. Mammai nopirku tādu smuku vasaras halātu. Man bija tāds prieks, ka es, es esmu nopirkusi kaut ko savu. Gultiņu nopirku, čehu kristālu nopirku. Tāds gandarījums, kad ir sava nauda, tu pat nevari iedomāties. Tagad, vienu dienu bija kaut kāda jubileja, mēs tur visi fotografējamies, nu, un es tavu mammu apķēru, a viņa saka – *gribu pie mammas*. Viņa domāja, ka mana māte ir viņas mamma. Nu, protams, viņa jau cauram dienām mājās, rūpējās par viņu. Ko es varēju darīt? Kādam taču bija jāstrādā.

KITIJA. Om, bet tu zini, ka visa tā palīdzēšana un piedāvāšana sabojās attiecības. Tu zini, ka viņai tas nepatīk, ka viņa aizies pa gaisu, bet tu tik un tā to dari.

MARIJA. Nu, bet kāpēc es nevaru kaut ko pateikt? Ko man – mēli norīt?

KITIJA. Labi, jāiet uz istabu.

MARIJA. Neko vairs neēdīsi?

KITIJA. Nē.

MARIJA. Tā, tad es lieku šito visu ledusskapī. Ļoti labi, ka tie Dreiliņi nav tik tālu. Paskaties, man te ir tāda smuka kastīte, tur var tīteņus ielikt un aizvest viņai ēšanu. Ko tu rīt ēdīsi?

KITIJA. Vienalga.

MARIJA. Nu, palīdzi izdomāt, ko, lai gatavo.

KITIJA. Nezinu. Skābeņu zupu.

MARIJA. Tava māte neēd skābeņu zupu.

KITIJA. Nu, viņa pati kaut ko izdomās.

MARIJA. Viņai tā kuņģa čūla. Es tā satraucos, kā viņa tur viena pati tiks galā.

KITIJA. Viņa ir pieaudzis cilvēks.

MARIJA. Man bail, ka viņai nepaliek sliktāk. Tas tomēr ir nopietni. Es jau nezinu, ko viņa ēd, kad ir viena pati. Ko jūs ceļojumā ēdāt?

KITIJA. Sausās zupas.

MARIJA. Vot tā!

KITIJA. Viss ir kārtībā. Es eju uz istabu.

MARIJA. Ja gribi vari mammas istabā gulēt. Tur tomēr tā foršāk, liela gulta. Tikai nedomā tur pavisam ievākties, lai viņai ir kur palikt, kad atnāks atpakaļ.

KITIJA. Viņa nenāks, omīt.

MARIJA. Nu, nekad jau nevar zināt. Savu reizi jau var palikt, uz kādiem svētkiem.

KITIJA. Arlabunakti, omīt.

MARIJA. Arlabunakti, mans eņģelīt. Paldies, ka tu man esi.

Marija apskauj Kitiju. Viņas sabučojas. Kitija iet uz savu istabu. Marija vāc nost galdu.

KITIJA. (*Sauc no istabas.*) Om?

MARIJA. Nu, bērniņ?

KITIJA. Tu neesi redzējusi manu kladi?

MARIJA. Kādu kladi?

KITIJA. Sarkano.

MARIJA. Esmu.

Ienāk Kitija.

KITIJA. Kur tu viņu redzēji?

MARIJA. Es viņu sadedzināju.

KITIJA. Ko tu izdarīji?

MARIJA. Krāsni iekūru.

Kitijai sāk tecēt asaras.

KITIJA. Kāpēc tu tā izdarīji?

MARIJA. Kāpēc tu raudi, bērniņ?

KITIJA. Kāpēc tu sadedzināji manu kladi, omīt?

MARIJA. Saulīte mana, par ko tu raudi?

KITIJA. Kāpēc tu sadedzināji manu kladīti?

MARIJA. Piedod, lūdzu. Tur kaut kas svarīgs bija iekšā?

KITIJA. Mana grāmata. Es viņu taisījos pārrakstīt uz datora un aiznest uz izdevniecību.

MARIJA. Manu, eņģelīti, piedod, lūdzu. Es ne jau speciāli. Es gribēju tev labu izdarīt. Es... Es gribēju tavu istabu sakopt. Viņa mētājās uz grīdas.

KITIJA. Viņa nemētājās. Viņa tur stāvēja.

MARIJA. Nu, es atvainojos. Kā es varu zināt, ka tu liec uz grīdas savus gara darbus?

KITIJA. Kāpēc tev bija jāiet manā istabā, jāaiztiek manas mantas...

MARIJA. A, kurš putekļus slaucīs?

KITIJA. Visur nav jābūt noslaucītiem putekļiem. Tā nav operāciju zāle, tā ir mana istaba! Mana!

MARIJA. Tava ta tava, tikai nez kāpēc tas bardaks man jāvāc.

KITIJA. Tas nav bardaks, cik var teikt, ka man tur viss tā stāv? Man stāv uz grīdas! Stāv!

MARIJA. Ja es mazgāju grīdu, kāpēc nevar ar lupatu pārbraukt tavai istabai? Tu labāk gribētu, lai tavā istabā grīda stāv aplipusi kā pie bomžiem?

KITIJA. Tā bija mana grāmata. Es viņu gadu rakstīju.

MARIJA. Nu, tas taču nekas. Neraudi, Kituci. Sarakstīsi citu grāmatu. Tu taču mums esi talantīga meitene. Man savā laikā Verners stāstīja, nu, viņš jau apgrozījās starp mūziķiem, literātiem, ka pirmais romāns, ko saraksta nekad nav labs. Goda vārds. Es zinu, ko runāju. Nu, neraudi. Gribi es tev tējiņu uztaisīšu ar garšīgu bulciņu?

KITIJA. Labi, omīt.

MARIJA. Liecies gultiņā, es tev atnesīšu.

KITIJA. Es tevi ļoti mīlu, omīt.

MARIJA. Bērniņ, bet es tevi arī ļoti mīlu.

KITIJA. Es jūs abas ļoti mīlu, bet jūs man tik ļoti besījat ārā.

MARIJA. Nu, nu, nu. Būs jau labi. Tu redzēsi, viss būs labi. Beidz raudāt. Ēdīsim vakariņas. Vai! Tulīņ jau brokastis jāsāk taisīt. Es tūlīt, fiksi, fiksi visu izdarīšu. Ja? *(Sāk rosīties gar tējkannu.)*

KITIJA. Omīt?

MARIJA. Nu, bērniņ?

KITIJA. Bet tu uz mani nedusmojies, labi?

MARIJA. Bet par ko bērniņ?

KITIJA. Tu man piedod, labi?

MARIJA. Saulīte mana, bet tu taču neko sliktu neesi izdarījusi. Es, muļķe tāda, atkal visu sačakarēju. *(Kitija cieši apskauj Mariju.)* Vai, ko es bez tevis darītu? Mans dzīvesprieks. *(Kitija noskūpst Mariju un iziet.)*

Marija izņem bulciņu, gatavo tēju. Nokludz ārdurvis.

MARIJA. Kitij? Kitij?

Viņa paskatās priekšnamā, tad ieskatās istabās. Tur neviens nav. Viņa pieiet pie loga. Dzirdams kā Kitija raudādama aizskrien pa pagalmu.

MARIJA. Kitija! Kitija! Uz kurieni? Es tev tējiņu uztaisīju! Kitija! Ar bulciņu. Ar... Ar... Kitija! Svaigu... Bulciņu... Šodien stūra veikalā nopirku...

Marija vēl ilgi skatās pa logu, tad pagriežas pret virtuvi un ar neizpratni skatās apkārt. Uz galda stāv bulciņa un kūpoša tējas krūze.